

точки (*вътре – вън*), максималната оголеност в представянето на тези взаимоотношения продължава, задълбочава и нюансира темата *пустиня/безответност*. Бихме могли да видим и провокативното ѝ удвояване: „Трепери ли от студ в пустинята безкрайна / самата пустота?“ Една от важните презумпции, които трябва да произведе зрялата лирика на Яворов, е именно философската углъбеност и себевгледаност на лирическия субект. Това донякъде би могло да обясни преместването на „Среднощен вихър“ в края на „Прозрения“. Ако творбата заемаше изконната си позиция в началото на цикъла „Зимни нощи“, т.е. ако бе в непосредствена близост до „В часа на синята мъгла“, би загубила доста от внушенията си. Би се получило дразнещо повторение на темата *преграда*, едно нежелано дублиране на символичния *прозорец*. Това щеше да доведе до издайническа идентификация на лирическия герой в двата текста, както и до прекалено бързото отливане на метафоричната пластика в знакови универсалии. По смисъла си актът на отместване на „Среднощен вихър“ към финала на макроцикъла или – посочването на тази творба като един от най-късните и затова най-абстрактни текстове – е напълно аналогичен на преместването на „Калиопа“ (1910) начело на „Антология“. Така не само е избягнато банализирането на лирическия персонаж и на неговото ситуиране в пространството, но освен това е придадена двупосочност и двузначност на лирическото движение. Двузначността се отнася до типа поетически *прозрения* – преди „В часа на синята мъгла“ и след тази творба, потопени изцяло в *мъгла, зима, нощ*, изразяващи тотална инволюция. При подобна насрещност в дискурса на макроцикъла, стихотворението се превръща в предел, в окончателна точка на инволютивния спад, в *граница*, до която достига дълбаенето в себе си или самонасочеността на субективното. От тази творба нататък настъпва краткотрайно възможване на *духа*, едно неочаквано обръщане на Аза към социума. В „Славата на поета“ социумът е пропито от негативи-